

ת"פ (ירושלים) 73275-01-23 - מדינת ישראל נ' מוחמד מיזערו

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 73275-01-23 מדינת ישראל נ'
מיזערו(עציר)

לפני כבוד השופט אברהם רובין

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם מוחמד מיזערו

גזר דין

1. העבירות בהן הורשע הנאשם

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון פתוח, בביצוע העבירות שלהלן: סחיטה באיומים בצוותא- עבירה לפי סעיפים 428 ו- 29ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**"); נשיאת נשק - עבירה לפי סעיפים 144(ב) ו- 28(ב) לחוק העונשין; ירי מנשק חם - עבירה לפי סעיפים 340א(ב)(1) ו- 29(ב) לחוק העונשין; חבלה במזיד - עבירה לפי סעיפים 413א ו- 29(ב) לחוק העונשין; שינוי זהות של רכב או של חלק רכב - עבירה לפי סעיף 413ט לחוק העונשין.

2. על פי האמור בכתב האישום המתוקן, עובר ליום 29.12.22 קשר הנאשם יחד עם אחרים שזהותם איננה ידועה למאשימה (להלן - "**האחרים**"), קשר לסחוט את המתלונן על רקע כספי (להלן - "**התכנית**"). לצורך קידום התכנית הצטייד הנאשם ביום 29.12.22 במכונת מסוג טויוטה קורולה (להלן - "**הטויוטה**"), וכן הצטיידו הנאשם והאחרים באקדח. בהמשך אותו יום שינה הנאשם את מספר הרכב בלוחית הרישוי של הטויוטה, זאת באמצעות איזולירבנד שחור, כך שלא ניתן יהיה לאתר את הרכב. בשעה 13:00 של אותו היום התכנסו הנאשם, שניים מהאחרים ואדם בשם עלאא בדירתו של האחרון, ובשעה 14:00 יצאו הנאשם ושני האחרים לדרכם לשם ביצוע זממם, זאת לאחר שקבלו מאדם שזהותו איננה ידועה למאשימה, הודעה לפיה המתלונן "הגיע למקום" - כלשון כתב האישום. הנאשם ושני האחרים יצאו לדרכם ברכב הטויוטה כשברשותם אמצעים לכיסוי פניהם וידיהם, ואקדח טעון בתחמושת שהיה במכנסיו של אחד מהאחרים. הנאשם היה מודע לכך שאותו אחר מחזיק ונושא עמו אקדח. הנאשם והאחרים הגיעו לחניה הסמוכה לרחוב א-זהרה 6, הצופה לעבר

עמוד 1

צומת הרחובות א-זהרה ודב יוסף, שם המתינו השלושה ברכב הטויוטה כשהם מוכנים לביצוע התכנית. בשעה 15:17 לערך הגיע המתלונן ברכבו לצומת האמורה והמתין בה ברמזור. אז, נסעו הנאשם ושני האחרים לעבר הצומת, תוך שהם עקפו בדרכם קו הפרדה רצוף ונסעו בנתיב הנסיעה הנגדי, זאת כדי לעקוף טור של כלי רכב שהמתינו לשינוי האור ברמזור. בסיומו של מהלך זה הנאשם ושני האחרים חסמו את הצומת ואת רכבו של המתלונן שעמד ראשון ברמזור. בהמשך לכך, שניים מבני החבורה יצאו מהרכב כאשר אחד מהשניים, שאיננו הנאשם, החזיק באקדח וירה באמצעותו לעבר רכב המתלונן ממרחק קצר, תוך שהוא התקדם לעבר דלת הנהג, ואילו השני התקדם לעבר דלת הנוסע, הכול במטרה להניע את המתלונן למסור את כספו. בתגובה למתרחש עלה המתלונן עם רכבו על אי תנועה, עקף את רכב הטויוטה של הנאשם והאחרים, ונמלט מהמקום, בעוד האחר עם האקדח ירה לעברו שתי יריות נוספות שפגעו בחלקו האחורי התחתון של רכבו. הנאשם והאחרים נמלטו מהמקום ונסעו במהירות מהמקום. לאחר מכן נפגש הנאשם עם עלאא הנזכר לעיל, עדכן אותו כי רכב הטויוטה נתפס על ידי המשטרה, והורה לו לזרוק את כרטיס הסיים שברשותו. עלאא זרק את הכרטיס כפי שהורה לו הנאשם.

בגין מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות שפורטו לעיל.

3. תסקירים

בעניינו של הנאשם לא התבקש תסקיר. כמו כן לא הוגשו תסקיר נפגע עבירה או הצהרת נפגע עבירה.

4. ראיות וטענות המאשימה לעונש

המאשימה הגישה כראייה גיליון רישום פלילי של הנאשם (תע/1), אשר על פרטיו אעמוד בהמשך. עם זאת אציין כבר עתה, כי המאשימה טענה שבגין ההרשעה קודמת תלוי ועומד נגד האשם עונש מאסר על תנאי בר הפעלה, אלא שבהמשך הדרך הובהר שלא כך הדבר (ראו - החלטה מיום 7.5.24, שבעקבותיה לא הגישה המאשימה דבר). כמו כן הגישה המאשימה כראייה כתב אישום שהוגש באותה פרשה נגד עלאא הנזכר לעיל (תע/2), הודעה על הסדר טיעון במסגרתו הודה עלאא בביצוע עבירה של סיוע לניסיון שוד (תע/2), וכן גזר דין לפיו אימץ בית המשפט את העונש המוסכם לו טענו הצדדים, וגזר על עלאא 9 חודשי מאסר בפועל (תע/3).

5. במסגרת טיעוניה עמדה באת כוח המאשימה על הנסיבות שמקנות לעבירות שביצע הנאשם חומרה יתירה - תכנון מוקדם, ביצוע בחבורה, הצטיידות בנשק ושימוש בו באזור מגורים ועוד. באת כוח המאשימה טענה כי עובדות כתב האישום מלמדות על חלקו הדומיננטי של הנאשם בקשירת הקשר וביישומו. באת כוח המאשימה טענה כי לנוכח העובדה שנורו מהנשק יריות הרי שהנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות הוא נזק חמור. בהסתמך על

פסיקה שהגישה טענה באת כוח המאשימה, כי ראוי להעמיד את מתחם העונש ההולם על 5 עד 7 שנות מאסר, וכי לנוכח היעדר נסיבות מקלות של ממש שאינן קשורות בביצוע העבירה, למעט הודאתו של הנאשם, ראוי לגזור עליו עונש של 6 וחצי שנות מאסר. באת כוח המאשימה הדגישה, כי במסגרת הסדר הטיעון הוסכם שהמאסר המותנה שייגזר על הנאשם יכלול גם עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

6. ראיות וטענות הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הגיש כראייה לעניין העונש את גזר הדין שניתן נגד הנאשם בתיק קודם (נע/1), זאת על מנת להוכיח כי לא תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה. כאמור לעיל, המדינה לא חולקת עוד על טענה זו. כן הגיש ב"כ הנאשם תדפיס ידיעה חדשותית בדבר הירצחו של אחיו הגדול של הנאשם בשנת 2021 (נע/2).

בטיעוניו טען בא כוח הנאשם, כי הגם שבכתב האישום נאמר כי הנאשם היה מודע לנשק שנשא עמו אחד מהאחרים, הרי שאין טענה לפיה הנאשם היה מודע לכך שהאחר יעשה שימוש בנשק במהלך ביצוע עבירת הסחיטה. יאמר כבר עתה, כי דין טענה זו להידחות. הנאשם הודה בביצוע בצוותא של עבירות נשיאת נשק וירי מנשק, למרות שלא הוא נשא את הנשק וירה בו בפועל, ומכאן שהוא מוחזק כמי שהיה שותף בנשיאת הנשק ובירי שבוצע ממנו, וממילא הוא מוחזק כמי שהיה מודע מראש לאפשרות שייעשה שימוש בנשק במהלך הסחיטה.

בא כוח הנאשם טען, כי הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה איננו חמור כפי שטענה המאשימה, כיוון שהנאשם וחבריו בקשו "**שהסחיטה תתגשם, ואין זה נכון שהוא** (המתלונן) **יקפח את חייו והסחיטה לא תתגשם**" (עמ' 11 ש' 17-18).

בא כוח הנאשם טען, כי משיקולים הנוגעים לאחידות הענישה יש להביא בחשבון כי על עלאא שהורשע בעבירה של סיוע לניסיון שוד מזוין נגזר עונש קל של 9 חודשי מאסר.

בא כוח הנאשם טען, כי יש להבחין בין עניינו של הנאשם שלפני לבין הנסיבות שהתקיימו באירועים מושא פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה.

בא כוח הנאשם טען, כי הנאשם עצור עד תום ההליכים במשך תקופה ארוכה בשל טעות שנעשתה בתחילת הדרך בכך שיוחסה לו הרשעה קודמת בעבירת סחר בנשק שלא הוא ביצע אלא דודו.

במישור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הפנה בא כוח הנאשם להודאתו של הנאשם, ולנסיבות הטרגיות של רצח אחיו הגדול של הנאשם, אשר גרם למשבר גדול אצל הנאשם ובני משפחתו. בא כוח הנאשם ציין, כי משפחתו של הנאשם כועסת מאוד על כך שהוא ביצע את העבירות, וציין כי בשל כך אביו של הנאשם לא דיבר עמו ולא הגיע לדיונים עד לדיון האחרון של שמיעת הטיעונים לעונש.

בסיכומו של דבר טען בא כוח הנאשם, כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם על 28 עד 60

חודשי מאסר.

7. דברי הנאשם ואביו

בסיום שמיעת הטיעונים לעונש השמיע אביו של הנאשם מספר דברים. האב הביע צער בשמו ובשם משפחתו על העבירות שביצע הנאשם. האב ציין כי את העבירות ביצע הנאשם על רקע כעסו על הירצחו של אחיו. לדברי האב הנאשם מתחרט על מעשיו. אביו של הנאשם ביקש כי בית המשפט ירחם על הנאשם על רקע קשריו הטובים עם ילדיו של אחיו המנוח.

גם הנאשם השמיע דברים קצרים בסיום שמיעת הטיעונים לעונש. הנאשם אמר כי הוא מצטער ומתחרט "על מה שהיה", והוא ביקש את רחמי בית המשפט בעבור ילדי אחיו.

ימים ספורים לפני מתן גזר הדין הגיש ב"כ הנאשם הודעה בשמו של הנאשם, בה הוא ציין כי בשיחותיו עם הנאשם לאחר שמיעת הטיעונים לעונש ביקש ממנו הנאשם להביא לידיעת בית המשפט את רגשות צערו הרב על מעשיו ואת שאיפתו העזה לעלות על דרך של שיקום.

דיון והכרעה

8. מתחם העונש ההולם - הערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם, והענישה הנוהגת

במקרה זה העבירות העיקריות שביצע הנאשם - סחיטה באיומים ועבירות נשק - הן עבירות חמורות, שכל אחת מהן פוגעת קשות בערכים מוגנים חשובים.

בכל הנוגע לעבירות הנשק, הפסיקה עמדה לא פעם ולא פעמיים על סכנתן של עבירות אלו לשלום הציבור, ועל הענישה המחמירה המתחייבת מכך:

"עבירות הנשק מצויות על סדר יומו של בית משפט זה דרך שגרה. עובדה זו מהווה השתקפות של תמונת האלימות והפשיעה בנשק הגואה בחברה הישראלית, ובחברה הערבית בפרט; של תמונת הקורבנות מעבירות הנשק המציגה גידול מידי שנה; ושל רמת האכיפה בכל המתייחס להחזקת נשק לא חוקי. כבר תואר כי המצב הגיע לכדי מצב חירום לאומי. על רקע זה, ניכרת בפסיקה מגמה של הקשחת מדיניות הענישה בעבירות נשק, תוך מתן משקל מרכזי לשיקול של הרתעת הכלל ענישה זו כוללת לרוב עונשי מאסר ממושכים לריצוי בפועל, המושגים גם על נאשמים צעירים נעדרי עבר פלילי.... למגמה זו ניתן, כידוע, ביטוי סטטוטורי בתיקון מס' 140 לחוק העונשין, בו נקבע כי העונש שיושג על עברייני נשק לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו להקל בעונש.... אף שהתיקון אינו חל

בענייננו, יש בו כדי לשקף את רצון המחוקק להחמיר בענישת עברייני הנשק....

הנאשמים הורשעו בעבירה של נשיאה והובלת נשק. בהתייחס לעבירה זו נקבע, כי זו נועדה להגן על ערך חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, ולקדם שמירה על הסדר הציבורי ועל אורח חיים תקין, שלו ובטוח.... כן הודגש כי עבירה זו, הגם שאינה כוללת ירי בנשק, היא בגדר "הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה" (שם, שם). בפסיקה מן העת האחרונה ביקש בית משפט לתת סימנים בעבירה זו בקובעו, על יסוד רמת הענישה שנקבעה בפסיקתו של בית משפט זה, כי ככלל מתחם ענישה ראוי לנאשם בגין עבירה של נשיאת נשק חם במרחב הציבורי, נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל. כן נקבע כי "באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל" (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (14.9.2022)), וכי "מאסר בפועל בסביבתן של שלוש שנים הולם הובלה ונשיאה חד-פעמית של נשק" (ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (28.7.2022)).

(ע"פ 7971/23 מג'ד אגבאריה נ' מדינת ישראל בפסקאות 12-11 (26.5.24)).

בית המשפט העליון אף הדגיש בפסיקתו, כי חומרה יתירה גלומה בעבירות נשיאת נשק המבוצעות כחלק מתכנית עבריינית קונקרטית לביצוע ירי (ע"פ 6559/23 מדינת ישראל נ' חוסיין חסארמה בפסקה 9 (2.6.24), להלן - "עניין חסארמה"). בית המשפט העליון עמד בעניין חסארמה על הרציונאל העונשי שעומד מאחורי העבירות של נשיאה והובלת נשק - "מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד" (שם, בפסקה 10) - ועל כך שבמקרים בהם נשיאת הנשק מהווה חלק מתכנית קונקרטית של ביצוע ירי, להבדיל מנשיאת נשק "סתם" אשר יוצרת סיכון כללי לציבור, ראוי כי העונש שייגזר על העברין ישקף נדבך נוסף זה של חומרה (שם, בפסקה 11). דברים אלו יפים, מכוח קל וחומר, לענייננו אנו, בו בוצע בפועל ירי באמצעות הנשק לעבר רכבו של אדם בעודו נמצא בתוכו. אציין כי בעניין חסארמה גזר בית המשפט העליון על המשיבים שהורשעו בגין ביצוע בצוותא של עבירות של נשיאת נשק, קשירת קשר, עבירות הקשורות ברכב, ועבירה של שיבוש מהלכי משפט, עונש של 54 חודשי מאסר בפועל. ויודגש, על כל המשיבים, השותפים לעבירות, נגזר באותו עניין עונש זהה.

בע"פ 4470/23 גזאלי נ' מדינת ישראל (4.6.24), הדגיש בית המשפט העליון כי בקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות של נשיאת נשק יש להביא בחשבון את השאלה האם לנדון יש הסבר תמים לנשיאת הנשק, למשל תחמושת שנשכחה לאחר שירות מילואים, או שאין בפיו הסבר תמים לנשיאת הנשק. באותו מקרה לא היה בפי המערער הסבר תמים כאמור והוכח כי ברקע הדברים עמד "סכסוך מדמם בין משפחתו לבין משפחה אחרת שבמסגרתו נעשה

שימוש בנשק חם (שם, בפסקה 13). בית המשפט קבע כי נסיבות אלה מחייבות החמרה בענישה, זאת למרות שהיה מדובר במערער נעדר עבר פלילי שהורשע בעבירה של נשיאת נשק על יסוד הודאתו.

9. ברוח הפסיקה האמורה הפנתה המאשימה בטיעוניה לגזרי דין במסגרתם נגזרו עונשי מאסר חמורים על מי שהורשעו בעבירות נשק. הנה כך: בע"פ 2602/23 אבו ואדי נ' מדינת ישראל (7.11.23) נגזר על המערער שהורשע בביצוע ירי בנשק ארוך שגרם לפציעה, עונש של 54 חודשי מאסר; בע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.22) הוחמר עונשו של המשיב שהורשע בעבירה של נשיאת נשק ובעבירות של הפרעה לשוטר ושהייה שלא כחוק, ונגזר עליו עונש של 28 חודשי מאסר, תוך שבית המשפט קבע כי: **"מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגיר בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל- 42 חודשי מאסר בין סורג ובריה... באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית המשפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל"** (שם, בפסקה 16).

10. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה רבה, בכלל זה פסקי דין של בית המשפט העליון, במסגרתה נגזרו עונשים נמוכים יותר בעבירות נשק. כך, בע"פ 1777/20 קבהא נ' מדינת ישראל (24.5.21) נגזר על מערער שהורשע בעבירות של קשירת קשר, סחיטה באיומים וסיוע לירי באזור מגורים עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (נאשם עם נסיבות חיים קשות שהיה מצוי בעיצומו של הליך טיפולי אשר כדברי בית המשפט היה "תלוי על בלימה"); בע"פ 1427/21 שוויקי נ' מדינת ישראל (26.5.21) נגזר בבית המשפט המחוזי על המערער שהורשע בעבירה של נשיאת נשק, עונש של 37 חודשי מאסר בפועל, ובבית המשפט העליון נדחה ערעורו ונקבע כי העונש הולם. ב"כ הנאשם הפנה גם לגזר דינו של אותו עלאא שנזכר בכתב האישום שלפניי (ת"פ 73386-01-23 מדינת ישראל נ' עלאא יאסין (8.5.23)). עלאא הורשע בעבירה של סיוע לניסיון שוד ונגזר עליו בהמשך להסדר סגור, עונש של 9 חודשי מאסר. סבורני כי לא ניתן ללמוד לענייננו מגזר דינו של עלאא, זאת חרף עקרון אחידות הענישה. הטעם לכך נעוץ בהבדל המשמעותי בין חלקו של עלאא בפרשה לבין חלקו של הנאשם שלפניי, ובהבדל המשמעותי בטיב וכמות העבירות בהן הורשע הנאשם שלפניי לעומת עלאא.

11. אשר לעבירת הסחיטה באיומים, בית המשפט עמד לא פעם על חומרתה של עבירה זו, ועל פגיעתה הרעה בערכים המוגנים של שלום הציבור, בטחונו של הפרט והשמירה על זכותו להפעיל רצון חופשי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הנשקפת מעבירת הסחיטה באיומים, הפוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו, ואשר מצדיקה הטלת עונשים מחמירים ללא פשרות.... עבירה

זו משבשת באופן חמור את מהלך חייהם התקין של הנסחטים וגורמת להם למצוקה, לכאב ולדאגה... מעצם טיבה של עבירת הסחיטה באיומים, היא יוצרת פגיעה קשה באוטונומיה של נפגע העבירה, אשר מעשיו מוכפפים לרצונו של הסוחט.... פוטנציאל הנזק שעלול להיגרם כתוצאה ממעשים אלו הוא אפוא עצום".

(ע"פ 5052/22 ז'אנה סזונוב נ' מדינת ישראל (11.1.23)).

לגבי רמת הענישה הנוהגת בעבירות של סחיטה באיומים נפסק לאחרונה כי:

"עונשי המאסר אשר מוטלים ברגיל בגין מעשים בודדים של סחיטה באיומים נעים בין שנתיים לשלוש שנים (ראו: עניין מהרי וכן ע"פ 3791/18 לוי נ' מדינת ישראל (2.10.2018)) - זאת, כאשר העונש המרבי שקבע המחוקק בגין עבירת סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין עומד על 7 שנות מאסר".

(ע"פ 3184/24 מדינת ישראל נ' אמל מלאק פסקה 17 (29.5.24)).

12. הפגיעה שפגע הנאשם בערכים המוגנים על ידי עבירות הנשק והסחיטה חמורה, זאת לנוכח הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אותן אסקור להלן.

13. מתחם העונש ההולם - הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

את העבירות העיקריות - עבירות הנשק ועבירת הסחיטה - ביצע הנאשם בחבורה. לעבירות שביצע הנאשם קדם תכנון מפורט, החל מהתקבצות הנאשם והאחרים יחדיו לשם קשירת הקשר לביצוע העבירה, עובר להצטיידות בכלי רכב ושינוי לוחית הזיהוי שלו, וכלה בהצטיידות באקדח ובכיסויים לפני ולפנים. הנאשם והאחרים אף דאגו לקבל "מודיעין" בזמן אמת לגבי הגעת המתלונן למקום בו תכננו לבצע את העבירות. הנאשם והאחרים גם הפגינו נחישות חסרת מעצורים לבצע את העבירות. הם המתינו בסבלנות להגעת ה"מודיעין" בנוגע למתלונן, לאחר מכן הם המתינו לו בסבלנות בחניה הסמוכה לצומת בה בוצעה העבירה, ובדרכם לבצע את זממם הם לא היססו לעקוף קו הפרדה רצוף ולנסוע נגד כיוון התנועה, זאת כדי לחסום את דרכו של המתלונן. התכנון והנחישות האמורים מביאים את עבירת נשיאת הנשק שביצע הנאשם בגדר אותם מקרים חמורים במיוחד בהם לא רק שאין הסבר תמים לנשיאת הנשק (עניין גזאלי הנ"ל), אלא שנשיאת הנשק נעשתה כחלק מתכנית עבריינית קונקרטית (עניין חסארמה הנ"ל), תכנית שבענייננו אף הוצאה לפועל במלואה בכך שבוצע ירי מהנשק.

מן האמור בכתב האישום עולה כי חלקו של הנאשם במיזם העברייני היה מרכזי, והוא בוודאי לא נפל מחלקם של האחרים. הנאשם הוא זה שהצטייד ברכב לקראת ביצוע העבירה, הוא זה ששינה את לוחית הזיהוי של הרכב, והוא זה אשר הציע לעלאא סכום כסף על מנת שיספק לחבורה כלי רכב אחר, שכנראה התאים יותר לתכניתה (ס' 4 לכתב האישום). הנאשם הוא זה שגם נתן הוראות לעלאא לפני ביצוע העבירה (ס' 4 לכתב האישום) ולאחר ביצועה (ס' 9-10

לכתב האישום). לנוכח חלקו המרכזי של הנאשם בביצוע העבירות אין מקום לתת משקל של ממש לקולא לעובדה שלא הוא זה שהחזיק בפועל באקדח ונשא אותו, ושלא הוא זה אשר ירה באקדח. ויוזכר, בסעיף 5 לכתב האישום הובהר כי הנאשם היה מודע לכך ששותפו למזימה נשא עמו אקדח.

הנזק שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה הוא נזק גוף חמור ואף קטלני חלילה, הן למתלונן הן לאחרים שהיו בזירת העבירה. כעולה מכתב האישום, שותפו של הנאשם ירה מספר כדורים מהאקדח, זאת באזור מגורים, כאשר מלבד המתלונן היה באזור הצומת טור של כלי רכב נוספים. הירי לא בוצע באוויר. תחילה בוצע הירי "**לעבר הרכב ממרחק קצר**" (ס' 7 לכתב האישום), ולאחר מכן נורו שני כדורים נוספים "**לעבר המתלונן**", תוך שאחד הכדורים פגע בחלקו האחורי התחתון של רכב המתלונן (ס' 8 לכתב האישום). אכן, אין בכתב האישום טענה לפיה ביקשו הנאשם ושותפיו לפגוע בנאשם באמצעות הירי, ברם אפשרות הפגיעה בנאשם או במי שהיו בסביבתו הייתה ממשית לגמרי, ועובדה זו מהווה נסיבה לחומרה. עם זאת, כנסיבה מקילה במעט יש להביא בחשבון את העובדה שהלכה למעשה לא נגרם כל נזק גוף כתוצאה מהירי, אלא נזק רכוש בלבד, שאין טענה בכתב האישום לפיה הוא משמעותי במיוחד.

המניע לביצוע העבירות מתואר בסעיף 1 לכתב האישום. הנאשם ושותפיו בקשו לסחוט את המתלונן "**על רקע כספי**". מניע זה אך מוסיף חומרה למעשי הנאשם.

ביתר הנסיבות המנויות בסעיף 40ט(א)(6) ואילך לחוק העונשין אין כדי לשנות את תמונת הדברים, לא לקולא ולא לחומרא.

14. לנוכח כל האמור לעיל, ולאחר שנתתי דעתי לריבוי העבירות שביצע הנאשם, סבורני כי במקרה שלפניי ראוי להעמיד את מתחם העונש ההולם על 4 עד 7 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

15. העונש המתאים

לזכות הנאשם יש לזקוף את הודאתו במיוחד לו, אשר חסכה מזמנה של המאשימה ומזמנו של בית המשפט. המאשימה ציינה בטיעוניה לעונש, בהגנותה, כי לנוכח העובדה שכתב האישום כולל עשרות עדים הרי שמשפטו של הנאשם היה צפוי להימשך זמן רב. במצב דברים זה יינתן להודאה משקל של ממש לקולא בגזירת עונשו של הנאשם, ומובהר בזאת כי אלמלא ההודאה היה נגזר על הנאשם עונש חמור משמעותית מזה שייגזר עליו.

עם זאת, אל מול הודאתו של הנאשם ניצבת העובדה שהוא לא סייע לרשויות החוק בהבאת כל המעורבים בפרשה לדין. אילו היה מסייע בכך הנאשם אזי היה מקום להביא שיקול זה בחשבון לקולא במסגרת קביעת עונשו בתוך המתחם.

עוד יש להביא בחשבון בצד החובה, את עברו הפלילי של הנאשם. הנאשם הורשע ביום 4.4.19 בבית המשפט המחוזי לנוער בעבירות של ייצור נשק, נשיאת נשק והצתה, זאת בגין שני אירועים

בהם יחד עם אחרים הוא הכין בקבוקי תבערה ויידה אותם על בית חולים הדסה הר הצופים. בגין עבירות אלו נדון הנאשם ל-20 חודשי מאסר בפועל (נע/1). לנאשם גם הרשעה קודמת מיום 14.7.16, בבית משפט השלום לנוער, בעבירות של התפרעות, ניסיון תקיפת שוטרים ועוד, בגינה נגזר עליו עונש של 2 חודשי מאסר בפועל. חרף עונשי המאסר שנגזרו על הנאשם הוא ביצע את העבירות הנוכחיות, דבר המחייב התייחסות עונשית הולמת.

מעבר לאמור אין עוד נסיבות מקלות שראוי לזקוף לזכות הנאשם. במצב דברים זה יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש האמצעי של מתחם העונש ההולם.

16. לנוכח כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 62 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם לפי רישומי שב"ס.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירת נשק או עבירה של סחיטה באיומים; 6 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע; 4 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירה של חבלה במזיד או עבירה של שינוי זהות של רכב בהן הוא הורשע לפניו, או עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשפ"ד, 04 יולי 2024, בנוכחות הצדדים.